

Sygn. akt VIII AKa 356/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Nowakowska

Sędziowie: SA – Izabela Szumniak

SO (del.) – Anna Grodzicka - spr.

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2024 r.

sprawy A. N., syna A. i J. z domu K., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 czerwca 2023 r., sygn. akt XII K 173/21

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec A. N. w ten sposób, że:

- przyjmuje za podstawę prawną rozstrzygnięcia przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 4 § 1 k.k.;
- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od oskarżonego A. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 356/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 czerwca 2023 r., sygn. akt XII K 173/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego</p> <p>Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie polegające na pominięciu zasady swobodnej oceny dowodów, która przejawiała się w niezasadnym zaprzeczeniu wiarygodności newralgicznych wyjaśnień oskarżonego w zakresie inkryminowanego zdarzenia oraz zastąpienie ich dowolnymi i jednoznacznie niekorzystnymi interpretacjami, sprowadzającymi się do negowania legalności umowy leasingu pojazdu m-ki (...) oraz wyprowadzenia niezasadnych twierdzeń (ich wyszczególnienie w pkt a-e) – w sytuacji, gdy tego rodzaju oceny nie zostały wsparte racjonalną argumentacją negującą</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

	<p>prawdziwość relacji przekazanych przez oskarżonego;</p> <p>2. pominięciu zasady wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k. (in dubio pro reo), w procesie analizowania dowodów oraz ich oceniania poprzez zinterpretowanie na niekorzyść oskarżonego tych wątpliwości, których rozstrzygnięcie nie było możliwe poprzez wyprowadzenie określonych konstatacji, jak w punktach a-d apelacji – pomimo, że tak daleko idące wnioski nie opierały się na żadnym zasobie dowodowym, a w konsekwencji nie powinny determinować niekorzystnych dla oskarżonego ocen;</p> <p>3. art. 167 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie przejawiające się w zaniechaniu przeprowadzenia dowodów postulowanych przez obrońcę we wniosku dowodowym z dn. 02.02.2023 r. oraz na rozprawie w dn. 21.06.2023 r. (wyszczególnienie uchybień jak w punktach a-e apelacji).</p> <p>Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogące mieć wpływ na jego treść (wyszczególnienie jak w punktach 1a, b i c oraz 2a, b, c, d i e apelacji).</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty okazały się bezzasadne.</p> <p>Nie ma racji obrońca twierdząc, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		

Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził i ocenił dowody trafnie przyjmując, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w stosunku do mienia znacznej wartości. Ustalenia w zakresie realizacji znamion oszustwa należy uznać za prawidłowe, wywiedzione zgodnie z zasadą obiektywizmu określoną w art. 4 k.p.k. Brak jest podstaw do formułowania tezy o dokonaniu przez Sąd meriti dowolnej i jednostronnej oceny materiału dowodowego, z którego te ustalenia wynikają.

Sąd I instancji ukształtował swoje przekonanie o winie oskarżonego na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem zgodnie z art. 7 k.p.k. Swobodna ocena dowodów dokonana przez sąd pierwszej instancji, spełniająca wymogi określone w art. 7 k.p.k. pozostaje w postępowaniu odwoławczym pod ochroną tej regulacji. Jak wskazuje Sąd Najwyższy stopień szczególności rozważań sądu odwoławczego jest uzależniony od jakości oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Jeżeli taka ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, to wówczas sąd odwoławczy jest zwolniony z obowiązku drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. W takiej sytuacji wystarczające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej

instancji (por. postanowienie SN z dnia 26.07.2016 r., II KK 196/16, OSNKW 2016/11, poz. 72).

Obrońca polemizuje jedynie z ustaleniami poczynionymi przez Sąd pierwszej instancji i przedstawia własną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, eksponując przy tym okoliczności, które nie mają istotnego znaczenia w sprawie. Przypomnieć należy, że ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku tylko wtedy mogą być skutecznie zakwestionowane, gdy okaże się zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Natomiast możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dopuszczeniu się przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Formułując zarzut obraży art. 7 k.p.k. obrońca twierdzi, że dowód z wyjaśnień oskarżonego został wadliwie oceniony. Zarzut ten jest niezasadny. Sąd pierwszej instancji przedstawił w uzasadnieniu wyroku staranną analizę zgromadzonych w sprawie dowodów, wskazując którym z nich i w jakim zakresie dał wiarę, a którym z nich i w jakiej części wiary odmówił (uzasadnienie wyroku - k. 284-286). Dotyczy to m. in. wyjaśnień oskarżonego A. N., które w świetle całokształtu ujawnionych okoliczności zasługiwały na wiarę tylko częściowo. W aspekcie zawarcia umowy leasingu trafnie Sąd Okręgowy ocenił, iż procedura z tym związana miała umożliwić poprawienie sytuacji finansowej spółki (...), pojazd miał dalej

pozostawać w dyspozycji tej spółki. Jak prawidłowo Sąd ustalił powyższe działania miały na celu uzyskanie korzyści majątkowej przez AUTO-SIM, która miała wówczas problemy finansowe. Przedmiotowy samochód nigdy nie został wydany spółce (...) Sp. z o. o., pozostał bowiem na parkingu firmy (...), która zajmowała się wynajmem pojazdów. Taki był też rzeczywisty cel zawarcia umowy leasingu, a nie jak twierdzi oskarżony chęć odpłatnego wynajmowania samochodu firmie (...) (k. 91). Za takimi ustaleniami przemawia całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności, w tym fakt pozostawienia pojazdu w dyspozycji spółki (...) po zawarciu umowy oraz brak uiszczania rat leasingowych.

Nie zasługują także na wiarę twierdzenia oskarżonego, że samochód pozostał na parkingu spółki (...) z tego powodu, że był nieprzystosowany do korzystania i nie posiadał ważnych badań technicznych. Sąd pierwszej instancji krytycznie ocenił tę część wyjaśnień trafnie odwołując się do zgromadzonych w sprawie dokumentów (k. 21v, 249, 252-253, 243), nadto wskazując, że działania oskarżonego sprowadzające się do zawarcia umowy leasingu, której przedmiotem byłby taki pojazd, byłyby nieracjonalne (k. 286). Także w odniesieniu do twierdzeń oskarżonego, że przedmiotowy samochód miał służyć celom reklamowym w okresie letnim i dlatego nie został przekazany do dyspozycji spółki (...) bezpośrednio po zawarciu umowy, stanowisko Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe.

Brak jest podstaw do zakwestionowania sposobu oceny

wyjaśnień oskarżonego, skoro spełnia ona kryteria, o których mowa w art. 7 k.p.k. obrońca pomija, że wyjaśnienia oskarżonego są nielogiczne, niekonsekwentne, a częściowo sprzeczne wewnętrznie (np. w kwestii zawarcia umowy podnajmu pojazdu – vide k. 91, 204v i 205).

Nie budzi przy tym zastrzeżeń ustalenie Sądu I instancji, że oskarżony nie uiszczał rat leasingowych na rzecz mLeasing pomimo, że – zgodnie z umową zawartą w dniu 7 lutego 2019 r. - był do tego zobowiązany. Sąd pierwszej instancji wskazał w uzasadnieniu wyroku na czym opiera te ustalenia odwołując się w szczególności do zeznań świadka M. B. (k. 266-267), Ł. K. (1) (k. 51-52 i 144-145) i T. L. (k. 41-43 i 195-196). W tym aspekcie doniosłe znaczenie mają zeznania Ł. K., który stwierdził, że z tytułu zawartej umowy została dokonana jedynie jednorazowa opłata w kwocie 29 900 zł w dniu 26.02.2019 r. i od tego momentu mLeasing nie odnotowała żadnej wpłaty, ze względu zaś na całkowity brak płatności ze strony (...) Sp. z o. o., pismem z dnia 7.11.2019 r. umowa leasingu została wypowiedziana. W świetle tych dowodów twierdzenia A. N. o regulowaniu opłat należy uznać za nieprzekonujące i gołosłowne. Ich krytyczna ocena nie budzi zatem zastrzeżeń zwłaszcza, że i w tej kwestii wyjaśnienia oskarżonego były enigmatyczne i sprzeczne wewnętrznie (k. 91-91v).

Nie budzi zastrzeżeń ocena wyjaśnień oskarżonego, którym słusznie – w świetle zasad wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania – częściowo odmówiono wiary.

Wyjaśnienia oskarżonego zwłaszcza w części, gdzie negował zamiar oszustwa stanowią wyraz przyjętej w sprawie linii obrony w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej. Skarżący nie przedstawił w środtku odwoławczym takich argumentów, które mogłyby podważyć stanowisko Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny nie dostrzega żadnych wadliwości tak w sposobie oceny zgromadzonych dowodów, jak i wyprowadzonych na ich podstawie wniosków. Ocena wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów jest prawidłowa i pozwala na wyprowadzenie wniosku, że oskarżony działał z zamiarem oszustwa. Całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności świadczy o tym, że oskarżony przystąpił do umowy leasingu z zamiarem niedopełnienia przyjętego obowiązku.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił dowody ustalając, że oskarżony doprowadził mLeasing do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd co do rzeczywistego celu zawarcia umowy leasingu i zamiaru wywiązania się z warunków umowy. Już w przedwojennym orzecznictwie sądowym sformułowano pogląd, że otrzymanie przez kontrahenta pewnej wartości ekonomicznej jako ekwiwalentu jego świadczenia nie wyłącza cech oszustwa, jeśli kontrahent został wprowadzony karalnym sposobem w błąd co do istoty zawieranej umowy (wyrok SN, ZO 42/36).

Zaznaczyć należy, że na sądzie orzekającym ciąży powinność włączania do podstawy wyroku jedynie ustaleń wyprowadzonych

z dowodów ocenionych jako wiarygodne. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a odrzucić inne, gdy ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom.

Okoliczności dotyczące przekazania pojazdu w dniu 2 maja 2019 r. nie mają istotnego znaczenia dla oceny zamiaru i charakteru działań podjętych w dacie zawarcia umowy. Obrońca, eksponując ten aspekt faktyczny, traci z pola uwagi istotę czynu przypisanego oskarżonemu polegającego na doprowadzeniu pokrzywdzonego do niekorzystanego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd co do celu zawarcia umowy leasingu i zamiaru wywiązania się z jej warunków. Działanie oskarżonego podjęte w dniu 7 lutego 2019 r. mieści w sobie znamiona oszustwa.

Wskazać należy, że wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu zachodzi także wtedy, gdy sprawca świadomie zataił przed kontrahentem obiektywnie istniejącą sytuację, która ma wpływ na możliwość realizacji warunków, wynikających z zawartej umowy, przy czym wprowadzenie w błąd może przybrać także formę przemilczenia. Z kolei niekorzystne rozporządzenie mieniem oceniane jest według chwili, kiedy to rozporządzenie nastąpiło. Ten moment jest miarodajny dla oceny, czy dyspozycja o konsekwencjach rzeczowych lub obligacyjnych prowadzi do pogorszenia sytuacji majątkowej pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2020 r., II AKA 633/19).

Ustalenie zamiaru sprawcy oszustwa, nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego czynu, następuje przez pryzmat wszystkich okoliczności występujących w danej sprawie wskazujących na nastawienie psychiczne oskarżonego w zakresie dotrzymania warunków umowy, w tym spłaty zobowiązania w uzgodnionym terminie. Analiza materiału dowodowego sprawy pozwala na zaaprobowanie ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, także w zakresie elementów strony podmiotowej czynu.

Zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. jest bezzasadny.

Przyjmuje się, że zarzut obrazy tego przepisu nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania, mianowicie nie dających się usunąć wątpliwości, które mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowody zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów.

Zasada wyrażona w tym przepisie nie może stanowić podstawy do uproszczonego traktowania wątpliwości. Dotyczy ona nie wszystkich wątpliwości, jakie mogą pojawić się w toku prowadzonego postępowania, lecz jedynie tych, których nie sposób rozstrzygnąć przy pomocy narzędzi, jakimi dysponuje sąd, a więc zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ewentualnie przez kontynuowanie postępowania dowodowego. W orzecznictwie wyraźnie wskazuje się

(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie II KK 36/09, OSNKW 80/09), że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Podkreśla się również (wyrok SA w Katowicach z dnia 20.08.2009 r., II AKa 216/09), że wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k., to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych oraz, że za nietrafną należy uznać interpretację zasady in dubio pro reo, jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Istnienia takich nieusuwalnych wątpliwości w powyżej określonym, prawidłowym rozumieniu obrońca nie wykazał.

Nie doszło również do obrazy art. 167 k.p.k.

Po pierwsze, zgłoszenie określonego wniosku dowodowego nie oznacza, że wnioskowany dowód należy bezwzględnie przeprowadzić. Po drugie, to Sąd orzekający w sprawie

ocenia czy określony dowód winien być dopuszczony i przeprowadzony. W ocenie Sądu odwoławczego brak jest podstaw do kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie rozpoznania wniosków dowodowych obrońcy. Decyzja w zakresie oddalenia wniosków dowodowych (k. 205v) nie budzi zastrzeżeń. Jak słusznie ocenił Sąd Okręgowy przesłuchanie zgłoszonych świadków nie było niezbędne w przedmiotowej sprawie. Wnioskowane okoliczności nie mają bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia, co należy powtórzyć za Sądem pierwszej instancji. W tej sytuacji oddalenie wniosków dowodowych objętych zarzutem z pkt 3 apelacji - na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. - nie budzi zastrzeżeń.

Nie budzi przy tym zastrzeżeń decyzja Sądu I instancji co do zaniechania uzyskania dokumentacji spółki (...) za 2019 rok dotyczącej przedmiotowego leasingu wraz z historią spłat rat leasingowych. Jak wynika z akt sprawy, w tym zeznań świadka Ł. K., raty nie były spłacane, zaś fakt protokolarnego przekazania samochodu oskarżonemu w dniu 2 maja 2019 r. nie ma znaczenia dla oceny prawnej jego zachowania penalizowanego na gruncie art. 286 § 1 k.k. Zawierając umowę leasingu w dniu 7 lutego 2019 r. oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego celu zawarcia umowy (jej istoty) i zamiaru wywiązania się z warunków umowy. Bezzasadne jest zatem twierdzenie obrony, że comiesięczne regulowanie rat pozostawało poza zakresem możliwości oskarżonego, gdyż pojazd odebrano dopiero w dniu 2 maja 2019 r. Obowiązek w zakresie regulowania opłat wynikających z umowy spoczywał

<p>na oskarżonym, który był przecież stroną umowy, a na realizację tego obowiązku nie miał wpływu fakt pozostawienia pojazdu w dyspozycji spółki (...). Odwołanie oskarżonego z funkcji Prezesa Zarządu, co nastąpiło w dniu 24 maja 2019 r., również pozostaje bez znaczenia dla ustalenia zamiaru sprawcy i podstaw jego odpowiedzialności.</p> <p>Nie można zatem zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji dopuścił się zarzucanych uchybień, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych. Ocena materiału dowodowego, jako zgodna z art. 7 k.p.k., pozostaje pod ochroną tego przepisu. Tym samym nie budzą zastrzeżeń poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, które należy uznać za w pełni prawidłowe. Kolejny zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych ocenić należy jako bezzasadny.</p>		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów apelacji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.2.	<u>Apelacja Prokuratora</u> Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 72 §	# zasadny # częściowo zasadny

	1 k.k. polegającą na nie orzeczeniu obligatoryjnego środka probacyjnego w sytuacji skorzystania przez sąd z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się zasadny. Istotnie doszło do obrazy przepisów prawa materialnego poprzez zaniechanie orzeczenia środka probacyjnego w postaci obowiązku informowania sądu o przebiegu okresu próby w sytuacji wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zaskarżone w tej części orzeczenie jest zatem dotknięte uchybieniem i podlega zmianie w kierunku postulowanym przez oskarżyciela publicznego.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec A. N. środka probacyjnego w postaci obowiązku informowania sądu lub kuratora o przebiegu okresu próby.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec zasadności zarzutu wniosek o zmianę wyroku zasługiwał na uwzględnienie.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Sprawstwo i wina oskarżonego. Rozstrzygnięcie o karze z zastrzeżeniem zmiany orzeczenia zgodnie z wnioskiem Prokuratora. Rozstrzygnięcie o środku kompensacyjnym.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie ustalenia sprawstwa oskarżonego. Brak uchybień wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego. Trafność rozstrzygnięcia o karze, której nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową.</p> <p>Kara roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat jest karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia sprawcy. Uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego (pozytywna prognoza kryminologiczna). W sposób prawidłowy uwzględnia i realizuje stawiane przed nią cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

Jak w punkcie I.1 i 2 wyroku.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zasadność apelacji prokuratora. Konieczność doprecyzowania przepisów kodeksu karnego mających zastosowanie w sprawie z uwzględnieniem normy art. 4 § 1 k.k.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt III	Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze uzasadnia przepis art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. Wysokość opłaty ustalono w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

7. PODPIS
SSA Izabela Szumniak SSA Anna Nowakowska SSO del. Anna Grodzicka

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana